

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušník Moldavie
bytem ubytovna X

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovanému ze dne 11. 4. 2023, č. j. CPR-11206-3/ČJ-2023-930310-V244

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 2. 2023, č. j. KRPL-19805-15/ČJ-2023-180022.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 6 měsíců. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť v období od 28. 12. 2022 do 22. 2. 2023, celkem tedy 57 dnů, pobýval na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn.
3. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR od 29. 9. 2022 bezvívově. Výsledkem žalobce správní orgán I. stupně zjistil, že v dané době neměl vydané žádné povolení k pobytu v ČR ani v jiném členském státě EU. Ubytován byl v Liberci, kde na základě ústní dohody prováděl práce na zabezpečení skály, za které mu bylo vypláceno 22 000 Kč v hotovosti. Tuto činnost vykonával bez pracovní smlouvy a pracovního povolení. Správní orgán I. stupně dále přihlédl k tomu, že žalobce v ČR nemá žádné zázemí, známé nebo rodinu a nevlastní zde ani majetek, což ostatně sám uvedl ve své výpovědi. Ve vycestování ze země mu rovněž nebránila žádná překážka a v zemi původu měl rodiče a bratra. Podle správního orgánu I. stupně s ohledem na absenci rodinných vazeb žalobce v ČR nemohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dopady do soukromého života žalobce správní orgán I. stupně zohlednil i při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.
4. Dne 3. 3. 2023 podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že lhůtu oprávněného pobytu překročil jen mírně. Doplnil, že v ČR žije s družkou D. O. a společně pečují o jejich pět dětí, které jsou co do výživy odkázány na žalobce. Žalobce se na území ČR dále léčí s nedomykavou chlopní, měl zde dlouhodobé pracovní plány a po splnění všech podmínek hodlal usilovat o trvalý pobyt. Dále tvrdil, že v zemi původu panuje hluboká politická krize srovnatelná s válečným stavem. Vyhoštění přitom považoval za nepřiměřeně přísné, když nespáchal žádný přestupek ani trestný čin, nedluží na daních ani sociálním či zdravotním pojištění a nemá žádné exekuce. Svou přítomností tedy nijak nenarušuje veřejný pořádek.
5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Odvolací námitky žalobce považoval za nedůvodné a účelové. Nově tvrzené nebezpečí vycházející z válečného stavu v zemi původu žalobce nedoložil a nevyplývalo ani ze spisového materiálu. Stejně tak žalobce nedoložil jakékoli zdravotní komplikace. Porušení doby bezvívového pobytu o 57 dní žalovaný nepovažoval za mírné překročení. Stejně tak nepřisvědčil tvrzení, že žalobce

nepředstavuje narušení veřejného pořádku. V této souvislosti připomněl právě jeho nelegální pobyt. Žalovaný se dále zabýval tvrzenými rodinnými vazbami žalobce. Připomněl, že žalobce v protokolu o výsledku účastníka uvedl, že v ČR žádné zázemí nemá a bydlí sám na ubytovně. Za nevěrohodné pak označil tvrzení, podle něž by měl být žalobce z velké části odpovědný za výživu dětí své družky, když žalobce nemohl na území ČR legálně pracovat ani pobývat. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce svůj hluboký vztah s jeho partnerkou nijak nedoložil. Nadto nemohl od počátku očekávat trvalé soužití za situace, kdy nedisponoval pobytovým oprávněním. V tomto ohledu tedy žalovaný nepovažoval prvostupňové rozhodnutí za nepřiměřené. Po zhodnocení všech kritérií považoval dobu 6 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členského státu EU, jako mírné a adekvátní opatření.

II. Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě v podstatě zopakoval odvolací námitky. Konkrétně tvrdil, že lhůtu oprávněného pobytu překročil jen mírně. Znovu připomněl, že má v ČR družku, s níž pečuje o pět dětí. Za posledních pět měsíců mezi nimi vznikla citová vazba obdobná rodinnému stavu. Děti a družka jsou na žalobce z velké míry odkázáni co do výživy. Žalobce dále zopakoval, že je nemocný a léčí se s nedomykavou chlopní a v ČR je lepší přístup ke zdravotní péči. Opětovně uvedl i tvrzení týkající se nepřiměřené přísnosti uloženého opatření a znovu zdůraznil, že nespáchal žádný přestupek ani trestný čin, nedluží na daních ani sociálním či zdravotním pojištění a nemá žádné exekuce.
7. Žalobce dále uvedl, že při řízení by měli účastníci rozumět tomu, že účelem řízení je jejich vyhoštění nejen z území ČR, ale i z celého schengenského prostoru. Podle žalobce byl tlumočnický přítomen až posléze a jen v ruském jazyce. Žalobce tak nebyl v jednotlivých úkonech řádně a jemu srozumitelně poučen o svých právech v řízení o správním vyhoštění v důsledku, do protokolu o výsledku ze strachu a nevědomosti neuvedl své rodinné a osobní poměry na území ČR. Rovněž tvrdil, že mu nebyl zajištěn přístup k právní pomoci při jednání u správního orgánu I. stupně.
8. V dalším žalobním bodu žalobce konstatoval, že žalovaný nereagoval na skutečnosti uváděné v jeho odvolání, které jsou z hlediska § 179 zákona o pobytu cizinců potencionálně relevantní a nevyzval ho k jejich případnému doplnění. Tím žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, neboť správní orgány opomněly zjišťovat i skutečnosti svědčící v jeho prospěch.
9. Podle žalobce je pak správní vyhoštění v délce jednoho roku zcela nepřiměřené ve vztahu k okolnostem případu. Žalobce totiž neměl v úmyslu porušovat předpisy ČR. Správní orgány rovněž nedostatečně posoudily zásah do žalobcova rodinného a soukromého života. Napadené rozhodnutí dále nebylo možné stavět pouze na skutečnosti, že se má žalobce v zemi původu kam vrátit. Rozhodnutí je tak podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Samotná délka ukládaného vyhoštění nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna a není přiměřená délce nelegálního pobytu žalobce, který se do postavení nelegálně pobývajícího cizince dostal neúmyslně z neznalosti právních předpisů.

10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

12. V písemné replice žalobce setrval na žalobních bodech prezentovaných v žalobě. Zdůraznil přitom, že vyhoštění by znamenalo citelný zásah do jeho práv, který by byl v rozporu se zásadou přiměřenosti uvedenou v § 174a zákona o pobytu cizinců.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce vstoupil na území ČR 29. 9. 2022. Dne 22. 2. 2023 provedla hlídka cizinecké policie na adrese X, X pobytovou kontrolu, při níž zkontrolovala i žalobce. Jelikož vzniklo důvodné podezření, že žalobce pobývá na území bez patřičného povolení, byl na místě zadržen. Následně bylo zjištěno, že žalobce pobýval v období od 28. 12. 2022 do 22. 2. 2023 na území ČR neoprávněně.
15. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce, na které dopadá následující právní úprava:
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním (bod 1); pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn (bod 3); pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn (bod 4). Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

18. V přezkoumávaném případě žalobce namítal, že správní orgány byly povinny dostatečně zjistit skutkový stav věci, a to zejména všechny rozhodné skutečnosti včetně těch svědčících v jeho prospěch. K této víceméně obecné námitce lze odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, podle něhož platí, že *„ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex officio), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“*
19. Citované závěry lze využít i v nyní posuzovaném případě. Bylo zejména na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Žalobce však do protokolu uvedl, že v ČR žádné vazby nemá. Tvrzení o soužití s družkou a jejími dětmi představil poprvé až v odvolání. Na jeho poměrně obecné námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval zcela výstižně. Neuvěřil mu zejména proto, že kromě nesrovnalostí týkajících se tvrzeného vyživování celé rodiny, nebyly tyto skutečnosti žalobcem nijak doloženy. Na tuto konkrétní argumentaci žalobce již nijak nereagoval. Svou odvolací námitku v žalobě toliko zopakoval, přičemž již nijak konkrétně nerefletoval konkurující tvrzení žalovaného. Popsané soužití pak ani v žalobě blíže nepopsal a nenabídl o něm důkazy. Žalobce ostatně ani nespecifikoval, jaké skutečnosti měly správní orgány nad rámec již zjištěných okolností případu zjišťovat. Správní orgány tedy postupovaly zcela správně, pokud vycházely ze skutečností popsanych ve správních rozhodnutích. Stěží lze v této souvislosti hovořit o porušení § 3 správního řádu. Soudu pak není jasné, na které skutečnosti uváděné žalobcem v jeho odvolání, žalovaný nereagoval. Žalobce tuto svou výtku nijak nerozvedl a nekonkretizoval. Na takto obecnou námitku soud nemůže než žalobci dát zcela obecnou odpověď. V situaci, kdy žalobce konkrétní rozpory nenamítal, soud jeho námitku hodnotí jako nedůvodnou a konstatuje, že žalovaný reagoval na odvolací námitky dostatečně
20. Další žalobní námitka se týkala naplnění zákonných předpokladů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud připomíná, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikace citovaného ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu. Jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. Žalobce nezpochybňuje, že na území ČR pobýval neoprávněně, bez platného povolení k pobytu či víza. Vůči tomu, že se jednalo o neoprávněný pobyt v rozsahu téměř dvou měsíců, žalobce žádné konkrétní skutkové ani právní námitky nevzněsl. Je zřejmé, že žalobní námitky jsou v podstatě převzaty z odvolání, aniž by žalobce konkrétně reagoval na závěry žalovaného, jimiž byly odvolací námitky vypořádány. Lze konstatovat, že byly naplněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
21. Pokud jde o posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života, ani v tomto směru soud pochybení správních orgánů neshledal. NSS v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o

ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi

s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

22. Žalobce především zdůraznil, že jeho další pobyt na území ČR byl jeho snem. Připomněl rovněž existenci svých rodinných vazeb a skutečnost, že lhůtu oprávněného pobytu překročil jen mírně. Veškerými těmito skutečnostmi se však žalovaný v napadeném rozhodnutí shora nastíněným způsobem zabýval a vážil, zda žalobcův zájem na pobytu na území ČR s ohledem na jeho soukromý a rodinný život nemůže převážet zájem státu na tom, aby na jeho území žalobce jako osoba, která zde cca dva měsíce pobývala neoprávněně, dále po nějakou dobu nepobývala. S jeho podrobným hodnocením obsaženým na str. 5 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí se soud plně ztotožnil a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat, neboť by pouze opakoval již jednou uvedené.
23. Jak již bylo popsáno výše, žalovaný se pečlivě a zcela přiléhavě vypořádal s tvrzením žalobce týkajícím se jeho soužití s družkou a dětmi. Rovněž nepřehlédl délku pobytu žalobce na území ČR, když tuto skutečnost hodnotil ve vztahu k délce ukládaného opatření. Jeho závěry pak především odpovídají tomu, že žalobce si za svůj krátký pobyt na území ČR nevytvořil žádné pevnější vazby, po dobu pěti měsíců žil na ubytovně, živil se nelegální prací, k základním úkonům potřeboval tlumočnicka, a především má celou rodinu včetně rodičů a bratra v domovském státu. Žalovaný se pak rovněž výslovně zabýval námitkami týkajícími se zdravotního stavu žalobce, míry narušení veřejného pořádku a délky překročení lhůty oprávněného pobytu. Na jeho argumentaci obsaženou na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí soud bez výhrad odkazuje. Lze tedy uzavřít, že uložení správního vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí tak nebylo vystavěno výhradně na skutečnosti, že se žalobce má v zemi původu kam vrátit. Toto tvrzení obsažené v žalobě soud s ohledem na výše uvedené nepovažuje za pravdivé. Odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotí jako pečlivé, srozumitelné a zcela přezkoumatelné.
24. Pokud žalobce v žalobě uváděl, že se do postavení nelegálně pobývajícího cizince dostal neúmyslně z neznalosti právních předpisů, pak lze konstatovat, že toto tvrzení je ryze účelové. Žalobce sám do protokolu uvedl, že jsou mu známa pravidla pro vstup do schengenského prostoru, když konkrétně popsal, že může na území ČR pobývat tři měsíce. Tato skutečnost pak zcela vyvrací jeho tvrzení o neznalosti právních předpisů, když alespoň o základním rámci pravidel upravujících jeho pobyt zjevně ponětí měl.

25. Nedůvodná je i námitka, že mělo být s žalobcem namísto řízení o správním vyhoštění vedeno řízení o povinnosti opustit území. Žalobce tuto námitku blíže po právní stránce nekonkretizoval, soud se s ohledem na zmíněné skutkové okolnosti domnívá, že se žalobce domáhá aplikace § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Jak již soud vysvětlil shora, k nepřiměřenému zásahu v žalobcově případě uložením správního vyhoštění nedošlo, vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebylo na místě, zákonné podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny.
26. Další žalobní bod se týkal stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU. Soud připomíná, že dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možné žalobci tuto dobu stanovit až na dobu 5 let. Doba správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce zpochybňuje, podléhá správnímu uvážení. Správní orgán je povinen stanovit tuto dobu v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Soudní přezkum správního uvážení je pak omezen na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. Sb. NSS 906/2006).
27. V žalobcově případě dle přesvědčení soudu správní orgány při stanovení doby vyhoštění meze správního uvážení nepřekročily, ani jej nezneužily. Nelze pominout, že žalovaný délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR a stanovenou dobu 6 měsíců (nikoli v délce 12 měsíců, jak žalobce mylně popsal v žalobě) hodnotil ve světle toho, že dobu cca 2 měsíců neoprávněného pobytu nelze vnímat jako nezanedbatelnou. S jeho náhledem na věc soud plně souhlasí. Bylo na žalobci, aby se snažil získat pobytové oprávnění. Žalobce se však po celou dobu svého pobytu, tedy během pěti měsíců, nikterak nesnažil svůj pobyt zlegalizovat. Jeho aktivita nastala až v době, kdy byl na ubytovně odhalen příslušníky cizinecké policie. Žalovaný současně přihlédl také k tomu, že žalobce dle svého sdělení vykonával výdělečnou činnost, ke které ale neměl oprávnění. Doba správního vyhoštění 6 měsíců uloženou při samé dolní hranici možného rozpětí tak nelze považovat za nepřiměřenou.
28. Lze dodat, že žalovaný obvykle ukládá správní vyhoštění v délce 2 let za nelegální pobyt v trvání 6 měsíců a více. Jde-li o kratší nelegální pobyt s uloženým dvouletým zákazem vstupu, obvykle se ke kratšímu nelegálnímu pobytu přidruží další přitěžující okolnosti, např. že cizinec na území ČR i nelegálně pracoval, nebo jeho nepříznivá pobyťová či trestní minulost (viz např. případy projednané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 1 A 16/2021, 1 A 36/2021, 1 A 40/2021, 1 A 46/2021, 1 A 54/2021, nebo rozsudek ze dne 21. 12. 2021, č. j. 1 As 58/2021-20, dále rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2022, č. j. 60 A 7/2022-28). I ve světle právě uvedeného se stanovená doba 6 měsíců správního vyhoštění v případě cca 2 měsíců neoprávněného pobytu na území ČR, při zohlednění dalších individuálních okolností

případu (viz shora), jeví jako přiměřená. I v tomto bodě považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.

29. Pokud žalobce naznačoval, že mu neměl být zaručen přístup k právní pomoci, případně mu byl zvolen nesprávný tlumočník, pak soud uvádí, že toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu. Z protokolu o výpovědi žalobce ze dne 22. 2. 2023 vyplývá, že požádal o tlumočníka do ruského jazyka. Z tohoto protokolu je pak patrné, že položeným otázkám bez problému porozuměl, neboť na některé poměrně komplexně odpovídal. Uvedl například přesně, kde je ubytován, kolik za ubytování platí, jak dlouho zde pobývá a kde bydlel předtím. Uvedl, komu za ubytování platil, i kdo jej najímal na práci. Zároveň uvedl, že v Moldavsku pobývá jeho matka, otec i bratr. Soud proto nerozumí tomu, proč by měl žalobce z nevědomosti, případně ze strachu zamlčet informace o tvrzeném soužití s družkou, když mu zároveň nečinilo potíže poměrně podrobně popsat výkon jeho nelegální činnosti na území ČR nebo rodinné poměry v zemi původu. Tvrzení, podle něž žalobce nevypovídal správně ze strachu nebo neznalosti, proto soud považoval za zcela nevěrohodné a námitku jako takovou odmítl.
30. Se související námitkou, podle níž žalobce nerozuměl poučení a byla mu odepřena právní pomoc, soud rovněž nesouhlasil. Z uvedeného protokolu o výsledku vyplývá, že žalobce konkrétně uvedl, že poučení rozumí a na přítomnosti právního zástupce netrvá. Žalobce přitom v průběhu správního řízení ani v odvolání netvrdil, že by některému úkonu nerozuměl, nebo že by mu měla být odepřena právní pomoc. Ostatně v žalobě ani netvrdil, že by se jí dožadoval. Takto popsanou námitku tedy soud hodnotil jako nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. červen 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně